

Ja a svet okolo

Ja a svet okolo

Nastúpil som do autobusu. Bolo asi 6:45 ráno. Išiel som na sedemdesiat osmičku na tréning, ktorý sa má začať už o 7:15. Siahol som rukou do vrecka po lístok. Kým som sa ho snažil vytiahnuť, tak mi spadol mobil na zem. Ach, jaj povedal som si. Pani vo veľkom čiernom kabáte mi ho podala. Keď som konečne našiel lístok a snažil som sa ho cviknúť v tej chvíli sa pohol autobus a mňa odhodilo rovno na sedačku za mnou. Potom som si povedal, že už kašlem na to. Asi o päť minút si ku mne prisadol starý pán, ktorý stále kašlal. Začalo mi to dosť vadiť, ale potom už konečne vystúpil a ja som si vydýchol. Ale za to pani predo mnou sa stále na mňa tak divne pozerala, bol som z toho nervózny a nechápal som prečo sa stále na mňa musí niekto pozeráť, hovoril som si v hlave, ved' je tu toľko iných ľudí a práve na mňa sa musí pozeráť. Pripadalo mi to zvlášťne nechápal som tomu. Zastavili sme na trojprúdovej križovatke. Dostali sme zelenú a vtom keď sme sa rozbehli z boku do nás narazilo auto. Zrazu som nič nepočul. Bol to taký silný náraz, že sa rozbili všetky okná aj s dverami. Sklo ma doslova zasypalo. Z ničoho nič som otvoril oči a pozrel sa na seba či som v poriadku. Ale v tom som zbadal, že mám v stehne zapichnutú veľkú črepinu. Poobzeral som sa okolo seba či sú ostatní v poriadku. Keď som sa pozrel na tú pani čo sa na mňa stále pozerala bola mŕtva. Bol to ako zlý sen. Strašne veľa ľudí tam kričalo o pomoc. Veľká väčšina bola už mŕtva, hlavne tí čo boli blízko toho nárazu. V diaľke som začul hukot policajných, hasičských a záchranárskych sirén, vtedy som vedel, že je dobre. Upadol som do kómy. Ved' som tam skoro vykrvácal, bola to strašná bolesť. Zobudil som sa až po jednom týždni v nemocnici. Lekár mi hovoril, že som utrpel slabý otras mozgu, jednu zlomeninu na ľavej ruke. Išiel som sa postaviť lebo som chcel ísť na toaletu a v tom vidím, že mám vedľa seba vozík. Zasmial som sa a povedal si, že načo mi je. Keď som dal dole nohy zistil som, že jednu nohu nemám. Plakal som v izbe hodiny. Zavolať som si lekára a spýtal som sa ho, prečo nemám nohu a on odpovedal: „Museli sme ti ju amputovať, lebo si stratil veľké množstvo krvi. Zachvíľu za mnou došli mama s tatom, báli sa mojej reakcie ako budem reagovať keď sa to dozviem. Plakali sme všetci traja. Bolo to veľmi smutné, pretože som miloval hokej, vlastne akýkoľvek šport. Lyžovanie, snowboard, bicykel. Rozprávali sme sa o tom a zhodli sme sa, že budem môcť hrať hokej, ale pre invalidov. Doktor mi povedal, že si ma tu budú musieť nechať ešte na pozorovaní a musia spraviť ešte nejaké testy. Každý deň mi kontrolovali tlak, teplotu. Chodil som na rehabilitácie kvôli tej nohe. Musel som sa naučiť obsluhovať vozík. Zo začiatku som to nemal ľahké. Bolo to veľmi ťažké sa naučiť pracovať s obidvoma rukami naraz a potom ešte zabáčať. Museli mi pomáhať napríklad s tým, že sa neviem sám osprchovať. Moja psychika bola

nalomená, ale pomáhala mi pani psychologička, túto situáciu zvládnuť. Neskôr som zistil, že je to aj zábava napríklad na vozíku driftovať. V nemocnici mám kamaráta a s ním si dávam závod, keď ideme z obeda. Zatiaľ prehrávam, lebo on je tu už dlhšie a má samozrejme aj väčšie skúsenosti. Ešte dva dni a už ma pustia domov, už sa neviem dočkať, kedy konečne uvidím brata, rodičov, starých rodičov. Som zvedavý ako to bude so školou, lebo triedu mám na druhom poschodí a v škole nieje výťah. Príchod domov bol znova dojemný, všetci sme plakali. Všetkých som šťastne vyobímala vybozkával. Bolo mi to príjemné, keď som všetkých uvidel, že prišli iba kvôli mne. Na ďalší deň som išiel s rodičmi do školy za pani riaditeľkou. Rozprávali sme sa tam asi hodinu, ale s ničím sme nepohli. Pani riaditeľka povedala, že to nebude možné, aby sa nainštalovali pomocné schody. Keď sme odišli, tak som bol zároveň nahnevaný aj s rodičmi, ale na druhú stranu som to musel pochopiť, pretože stojí to veľa peňazí a škola na to nemá dostatočné financie. Musel som sa zo školy odhlásiť. Bol som smutný, lebo som tam mal veľa dobrých kamarátov, ktorých som považoval za svojich najlepších. Musel som sa rozlúčiť aj s hokejom aj so spoluhráčmi, bolo mi hrozne...chodil som tam od svojich štyroch rokov a prežil som tam nezabudnuteľné chvíle a spoznal plno kamarátov. Každý deň ma táto vozí na rehabilitáciu. Lekárka povedala, že mi urobia novú umelú nohu, no budem sa musieť na nej znova učiť chodiť. Predtým než ju vyrobia mi musia spraviť rôzne merania napríklad obvod nohy, dĺžka nohy. Hovorila, že budem musieť čakať na ňu asi tri týždne. Keď mi ju dali a ja som si ju nasadil, bol to neskutočný pocit zase stáť na oboch nohách. Najprv som sa učil stáť, potom som sa učil chodiť na barlách a neskôr bez nich. Bol som unavený z celého dňa, tak som si išiel ľahnúť. Okamžite som zaspal a brat to isté. V tom som sa zobudil, že mi zazvonil budík, odkryl som paplón a mal som obidve nohy. Na šťastie to bol iba zlý sen. Nechápal som tomu a všetko som povedal mame aj tatovi. Všetci sme sa zhrozili, aký sen sa mi sníval. Keď som došiel do školy, tak som to napísal ako projekt, pretože so slovenčiny sme mali za úlohu napísať vymyslený príbeh, tak som to tam napísal. Pani učiteľka mi dala jednotku. Večer som došiel domov a povedal som o tom bratovi. Vyrozprával som mu snáď celý príbeh a na konci sa zasmial a povedal, že toto sa mu v živote nestalo. Na druhý deň som to povedal aj starým rodičom a tí sa tiež zhrozili, že čo sa mi to sníva. Možno to malo aj ponaučenie, lebo od toho neuveriteľného sna si dávam na seba oveľa väčší pozor.

KONIEC